

Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

4

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

PAS OP ! DE BEWAKERS...

(Zie blz. 7.)

Op de inspanning Komt het aan !

JAN en PIETER komen samen van school. Van hun gezichten kan men aflezen dat hun gedachten niet bij hetzelfde onderwerp verwijlen. Of toch? Eigenlijk denken ze wel aan hetzelfde nl. aan hun uitslagen, met dit verschil dat Jan de vijfde en Pieter slechts de twaalfde plaats heeft behaald. Jan is tevreden en blij maar Pieter is ongerust; zijn ouders hechten zoveel belang aan zijn uitslagen op school!

Als vader thuis komt moeten ze alle twee hun rapport tonen en wachten dan zwijgend op het oordeel...

De vader bekijkt de rapporten oplettend, vergelijkt de uitslag van deze met die van de vorige maand en zegt dan :

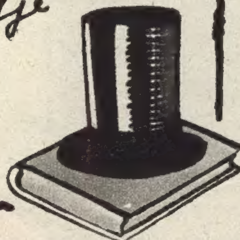
— Jan, je hebt inderdaad de vijfde plaats bekomen maar ik merk tot mijn grote verbazing, dat je in werkelijkheid niet zo'n mooie cijfers hebt als de vorige maal. Je bent intelligent, je hebt een goed geheugen, hoeft je niet uit te sloven om de verschillende vakken onder de knie te krijgen en toch is het resultaat niet schitterend. Ik hoop dat je me de volgende maand een beter rapport zult kunnen voorleggen.

En jij, Pieter, je behaalde slechts 65 t. h. van het totaal aantal punten maar, als ik deze uitslag vergelijk met de vorige, heb je flink je best gedaan. Ik weet dat het leren je moeilijk valt. Ik zei het jullie reeds herhaalde malen, dat niet alléén de plaats telt, maar wel de moeite die men zich getroost om dit resultaat te bereiken. Jullie moeten zelf de wil hebben om ernstig te studeren en een inspanning doen om een mooie uitslag te behalen. En in dit opzicht heeft Pieter ditmaal veel beter gewerkt dan Jan.

Oordeelt deze vader juist of niet, vrienden?

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Maria Debrauwere, Brugge. — Je kaartje goed ontvangen. Ons blad wordt je iedere week opgezonden en ik hoop dat je me vlug zult schrijven wat je er over denkt. Hartelijke groeten.

Aan m'n vrienden uit Bellingen. — Uit Bellingen kreeg ik een mooie en sympathieke brief die me veel genoegen deed. Jammer genoeg ontbrak de volledige naam en het adres van de correspondenten, zodat ik hen niet persoonlijk kan antwoorden. Met een stevige handdruk.

Maurice Martens. — Sedert verschillende weken ligt er voor jou een brief klaar doch ik kan hem niet opzenden omdat je je adres niet hebt gegeven. Schrijf me dus vlug en vergeet ditmaal niet alle inlichtingen bij te voegen! Met een stevige handdruk.

Amos, Paarlstraat, Amsterdam. — Dank voor je brief. Ja, die bladzijden ontbreken inderdaad in de laatste nummers van

« Kuifje ». De moeilijkheden die we bij de uitvoer naar Holland ondervinden dwongen ons dit besluit te nemen. We hopen dat het echter spoedig zal veranderen en we je weer het volledige boekje kunnen bieden, zoals je zo vurig wenst. Da-ag!

Jacques van Innes, St Amandsberg (Gent). — Je verslag deed me veel genoegen. Ik zie wel dat je je goed vermaakt heb met het poppenspel, maar je kozijn die fantazeert inderdaad een beetje! Dat nemen we hem niet kwalijk, hoor. Met de beste groeten en wensen.

Ivo Vanderhoeven, Boortmeerbeek. — Dank voor je briefje en wensen. Natuurlijk krijg je het gewenste maar je zult een beetje geduld moeten oefenen. De griep plaagt ons tamelijk erg en hierdoor lijdt de correspondentie en de antwoorden op jullie menigvuldige vragen een beetje vertraging. Met een stevige handdruk.

H. Doveren, Kerkrade (Limburg). — Beste vriend, ik kan je al de gevraagde nummers bezorgen doch deze moeten op voorhand betaald worden. Wanneer je je storting doet moet je op het strookje duidelijk vermelden welke nummers je wenst, zodoende zullen er geen vergissingen gebeuren. Met een stevige handdruk.

Kuifje's Kerstboom

ACHTSTE LIJST

Stortten 320 frs.: De leerlingen van de 10e van het St. Louiscollege te Brussel;
200 frs.: Lucy de Camps;
100 frs.: Jean-Philippe de Boe, Mr. Zitting, M. Diels, Daniel Jansson, Nelly Bara, Jean-Claude Jonniaux;
60 frs.: R. en E. Verstraete;
50 frs.: Guy Mourlon-Beernaert, René Vergeynst, Maurice en Evelyne Craenhals, Denis Remi, Paul Waltéry, Etienne en Michel van Hove, Jean van Rooy;
39.45 frs.: Rosalba Zanini, Turijn;
25 frs.: Roland Duvel, Raymond Meys;
20 frs.: Michel Leininger, José Jeandrain, Yvon Grand, F.E.R. van de Walle, Daniel Polet, Mathieu Tamlasse, L. Mormont, Yvonne Galdy, Robert Vandewalle, Jean Cordier, Claudine Raimond, Ch. Fauville, Gilbert Margens, Erik Vermeire, Monique Wihard;
15 frs.: Edouard Dewandre;
10 frs.: Michel Weber, Janine Widdershoven, Jean-François Lecocq, Jaennine Goefoort, Francinne d'Oultremont;
5 frs.: Jacques Wauters.

Totaal van de 8e lijst .... **frs. 1.989.45**
Vorige lijsten ...... **24.886.—**

Frs. 26.875.45

De katholieke school van Vorst bezorgde ons een pak kleederen, speelgoed en lekkernijen.

Aan alle Kuifjesvrienden hartelijk dank!

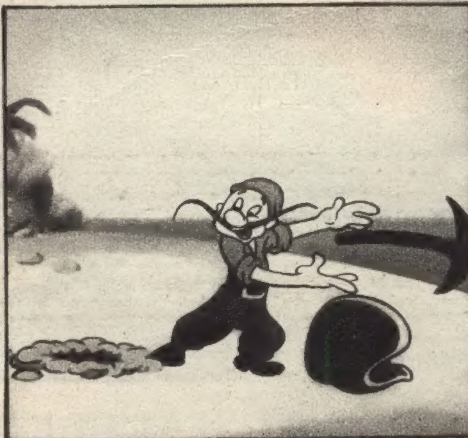

KUIFJE
Administratie, Redactie en Publiciteit :
Lombaardstraat, 24
Brussel.
Uitgever-Bestuurder :
R. LEBLANC.
Drukkerij : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel. — In Nederland : W.A. Palm, Boekenimport en -export C.V., Zeestraat, 65e, Den Haag.

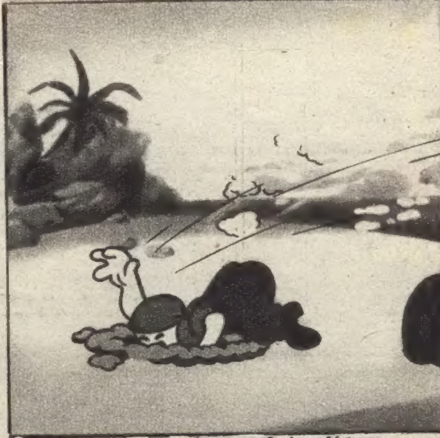
Op schattenjacht

Ijverig doorsnuisteren de manschappen de grond.

Eindelijk! Hoera! De kapitein heeft gevonden!

Hij werpt zijn houweel terzijde en verdwijnt in de grond... (Wordt voortgezet.)

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Bandieten willen zich meester maken van de ring van ridder Jan. Ze dwingen een knaap de deur voor hen te openen. De jongen kan de ridder verwittigen...

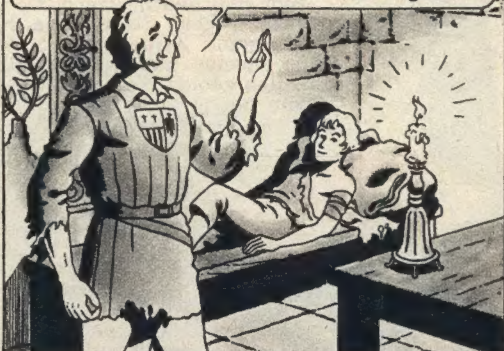

(Wordt voortgezet.)

Het leven in de sneeuw

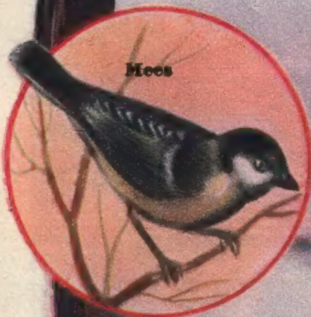
SEDERT uren dwarrelen dikke sneeuwvlokken naar beneden. De wind speelt er mee, jaagt ze hier op en strooit ze ginds al naar gelang zijn luimen en grillen. De sneeuw heeft een dikke, grijze gordijn voor de hemel geschoven en de aarde toegedekt. Alle geluiden worden er door gedempt, en wanneer men door de witte velden wandelt, schijnt het wel of alle leven is uitgestorven. Er is alleen nog de wind en de sneeuw...

In het verse witte tapijt loopt een zigzagweg. Als we beter toekijken merken we sporen van kleine klauwen; het is een muis die aldus haar doortocht verraadt. De weg eindigt plotseling voor een kleine, ronde opening en in de ijzige lucht ziet men wat damp opstijgen. Mevrouw Muis heeft het zeker lekker warm in haar nest dat onder de sneeuw ligt en met mos is opgesmukt.

Onder een struik zit een verkleumde merel. Hij houdt zijn kopje diep in de zwarte veren gedoken, zodat men er nog alleen zijn grote, gele bek van ziet. Als ik nader, vliegt hij bruusk op, zodat de twijgjes trillen en de sneeuw er afglijdt. De merelsporen staan duidelijk in de witte vacht en de ene sprong is met de andere verbonden door een vage lijn. De sneeuw ligt zo dik dat de achterste teen bij iedere sprong even over de sneeuw schramt. Hier en daar stoof de merel de sneeuw met zijn vleugels uiteen en de afdrukken van de veren zijn goed waarneembaar.

In het midden van de tuin pikken drie of vier merels gulzig de lijsterbessen op die ik voor hen had bewaard. De merels houden er geen speciaal dieet op na, maar op fruit zijn ze verzot. Arme vogels ! Voor hen betekent de sneeuw niet baantje glijden en sneeuwballen gooien zoals voor ons; de koude maakt hun het leven erg zuur.

Dan ga ik mijn goeie vrienden, de mezen, even groeten. Iedere morgen vind ik ze trouw, achter in de tuin, rond een oude boom. Daar scheren er reeds twee rond de stam. Ze herkennen me en hebben geen schrik ! Of lijden ze misschien te veel koude om acht te slaan op het mensenkind dat toekijkt terwijl ze eten ?

Om de schors van de boom is een ijzerdraad gespannen waaraan iets bengelt dat op een stuk vuile kant gelijkt. Het is een stuk spek dat ik er gisteren hing, omdat ik weet hoe graag de mezen dat lusten. Er blijven nog slechts een paar brokstukjes van over die spoedig ook zullen verdwijnen ! De guitige koolmezen zien er echt mooi uit met hun witte kaken, zwarte kapje, gele borst en parelgrijze rug. Maar, denk niet dat ze zachtmoedig van aard zijn ! Ze kunnen flink van zich afbijten en sparen hun tegenstrevers niet. Ik heb eens gezien hoe ze samen een leeuwerik te lijf gingen die, per toeval, op hun trrein was geland en door het daglicht verblind werd.

Daar zit nummer drie op een tak met een graantje hennep in de bek. Hennepzaad is te hard voor hun kleine kaken, daarom steken ze het zaadje tussen de poten, omknellen het vast en pikken er zolang op met hun bek, die dienst doet als houweel, tot het omhulsel breekt en scheurt en ze het graantje gemakkelijk kunnen verorberen.

Tijdens de eerste mooie dagen van Februari ziet men de mezen in groep in de tuin zitten. Ze slaan de slapende bijenkorven gade. Ze weten heel goed dat bijen honig bevatten en hun instinct zegt dat enkele van deze diertjes, aangelokt door het zachte weder, zich, nog half verdoofd, zullen buiten wagen. Ik vertelde immers reeds dat ze niet altijd vriendelijk zijn ! Toch verdelgen de mezen veel meer schadelijke dan nuttige insecten.

De broodkruimeltjes en graantjes die rond het huis gestrooid werden, lokken een hele zwerm mussen. Ze zijn nog springlevend en terwijl ze kwetteren en tateren pikken ze hier en daar een stuk op, profiteren van de onoplettenheid van een buurman om een mooi brokje voor zijn neus weg te kapen. Deze laat het zich niet welgevallen en vliegt bovenarms op de dief ! Als hij sterker is wordt zijn deel hem natuurlijk beleefd teruggegeven, anders zal hij wel spoedig inzien dat er nog meer lekkere hapjes te rapen zijn.

De vinken zijn ook van de partij. Ze zijn schuwer dan de mussen en wagen het niet tot op de plek te vliegen waar ik de sneeuw heb weggevaagd. Soms blijven ze sekonden lang op dezelfde plaats, vlak bij de grond cirkelen vóór dat ze een mooi stukje durven wegkapen.

Deze grillige bewegingen zijn prachtig om zien ! Nu eens lichten de witte, dan weer de gele veren van hun vleugels op en hun roestkleurige borst steekt fel af tegen het blanke sneeuwtapijt.

De vink is een graaneter. Om dit te weten moet je maar alleen de bek bekijken, die breed is zoals die van de graaneters over 't algemeen. De insecteneters hebben integendeel een bek in de vorm van een doorn, zoals de bastaardnachtegaal en 't winterkoninkje, of zien er uit als een werspies gelijk de bek van een mees.

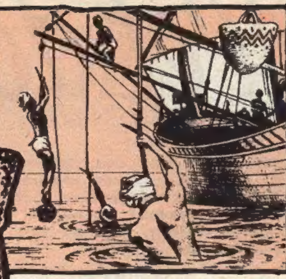
De vink springt niet zoals een mus of loopt niet zoals een leeuwerik, doch stapt statig en voornaam en ziet er heel ernstig en deftig uit. De vinken uit de omgeving hebben de lokstem « pienk, pienk of fienk, fienk », van hun vrienden gehoord en komen dapper aangevlogen.

De Winter wordt dikwijls het dode seizoen genoemd omdat al het groen verdwenen is en de zangvogels zwijgen of misschien ook omdat de mensen bang zijn hun neus buiten te steken... Wie echter zijn ogen wil openen, zal weldra merken dat de Winter zijn eigen leven heeft en daarin veel wonderen te ontdekken zijn.

DE PARELVISSERS

Jesselton, kommandant van een Hollands schip, wil de gouverneur van het Portugese eiland, Ceylon, en zijn vriend overhalen een koopje met hem te sluiten. Ze weigeren. Jesselton houdt hen gevangen...

(Wordt voortgezet.)

Volgende Donderdag : DE KANONNEN BULDEREN...

Het dorp der miljonnairs

IK heb eens een klein Kempisch dorp gekend waar er maand na maand nen nieuwen miljonnair bijkwam. Dat was heel onnozel begonnen en ik zal u dat eens vertellen, omdat het zo 'n aardige geschiedenis is.

Het was in de tijd toen de gazetten eerst nen dag later in de dorpen werden rondgedragen, en de mensen 's avonds nog bij de petrollamp zaten.

In heel 't dorp was er maar ene radio, die in de herberg stond om 's Zondags de duivenmelkers aan te lokken naar de lossingen te luisteren.

Het was een van die eerste mirakels die onder veel gekraak en gefluit nu en dan een vleugje muziek de wereld inzonden. De baas van het duivenbondlokaal had aan dien radio zo lang gesjouweld totdat er op ne goeie dag met een krak en een vlam iets in kapot ging.

Dus het machien was kapot. Den enen keer moesten de duivenkalanten hunne kop in de luidspreker steken om iets te horen, en den anderen keer moest men deuren en vensters openzetten, omdat anders het bier verschaalde van 't danig lawijt.

Ge zult nu misschien denken dat die radiokwestie hier niks komt bij doen; maar dat was van groot belang. Ge zult dat wel zien.

Nu op nen dag gelijk nen anderen, kwam Lewie Smolders met paard en kar van de vroegmarkt, hij had nogal nen goeien prijs gemaakt van zijn rapen en nu had hij zo wat de plezanten. Hij riep tegen elkendeen ne goeien dag; en liep met de rapte eens in het café binnen en dronk er in zijn goedgezindheid twee meer dan naar gewoonte. Daar dat nu zo op een nuchter maag kwam, ging hij nog plezanter buiten dan dat hij was binnengekomen. Als hij nu voorbij de post ging, deed hij iets dat hij anders nooit zou gedaan hebben, hij ging er namelijk een lot kopen van de nationale loterij. En hij met zijn « oblegatie » onder zijnen arm naar buiten...

Een week nadien kwam de brievendrager bij Lewie zeggen dat hij met zijn zondags dingen aan eens bij de postmeester moest komen. Lewie wist niet waar dat hij het had. Hij dacht eerst dat het weer eens voor de belasting was, maar die had hij nog maar juist betaald; dus moest het iets anders zijn. Ha, misschien was het om een medalie et krijgen voor het paard dat hij had tegengehouden. En een half uur later reed hij in pit en buis op zijn bietenkar naar 't posthuis. Als hij er aankwam, stond er al nen hoop nieuwsgierig volk op 't dorpsplein.

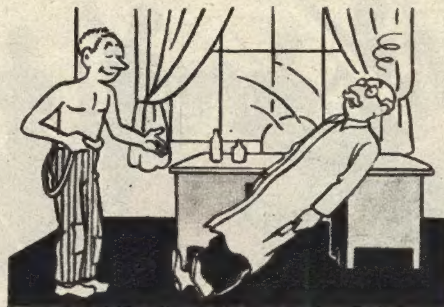
Als hij terug buiten kwam, zwijmelde hij van hier naar daar. De mensen hingen aan zijn lippen om te weten wat er omging. Lewie vergat in zijn alteratie de drie trekens van 't posthuis; en nam daardoor nen duikel tussen het volk vlak tegen het wiel van zijn bietenkar. De mensen hielpen hem recht, zijn buis was hem tot over zijn kin geschoten, en met geen middel nog van zijne kop te krijgen, totdat de wagenmaker er de hoeder had afgespied. Als Lewie bevrijd was, riep hij zo hard dat Dove Stanne er een week daarna nog koppijn van had :

— Z'hemmen mij 't lot van een miljoen in mijnen nek geslagen !

Vrouwen vielen flauw. Mannen vloekten, eerst van 't verschieten, en daarna van spijt dat zij het niet waren die een miljoen had gewonnen, en kinderen begonnen direct te enteren, omdat hun moeder ook een lot zou kopen...

's Avonds als de maan al hoog stond, hebben ze Lewie op nen kruiwagen moeten naar huis doen.

's Anderendaags stond er van vier uur in de morgen al een root volk voor 't posthuis om loten te kopen. Om acht uren moest men al per velo naar 't einde van de rij rijden, omdat het te ver was om het te voet af te trappen. Om tien uren moest de garde er tussen komen, hij wilde er de brandweer bij halen, omdat hij alleen het niet afkon, maar die stonden al van negen uur in de rij mee aan te schuiven. Hij moest de hulp inroepen van de brandweermannen van een ander dorp om het volk tegen te houden. Er was geroep, getier, gehuil en gelawaai dat horen en zien verging. De mensen gingen zelfs niet naar huis om te eten. Jean de Bats, de bakker, profiteerde er van. Hij leurde met een wasmand boterkoeken die hij van verleden kermis nog had liggen. Zij bleven wat in de keel steken en propten samen lijk maïs in een smierenkrop. Jean had dat voorzien, want efkens later kwam hij met een kuip pompwater langs de root. Ne cent voor nen halven pollepel ! Zo duurde dat maar voort; er kwam altijd maar volk bij; in de statie kon de trein niet vertrekken, want de seinwachter stond ook aan te schuiven en had geen tijd om 't signaal open te zetten.

Er waren mensen die mottig werden van de warmte. Anderen zakten door hun knieën van 't lange rechtstaan. Nog anderen werden niet goed van Jean zijn koeken. Neles, de stroper, maakte ruzie met de postmeester, omdat hij geen lot kon krijgen met dezelfde numero als Lewie. Het werd zo erg, dat hij de postmeester ne klop gaf, dat ze hem bij de apteker moesten binnendoen. En als het avond was, zat iedere familie voor haar deur te klappen met de loten in de hand.

Van nu af zaten alle vaders en moeders elke zaterdagavond met hun loten in het café bij de radio als de uitslagen van de loterij werden afgeroepen. De nummers van de bakker kwamen 't eerst uit. Hij liep met zijn armen in de lucht naar huis en gooide zijn pistolees en mastellen van danige blijdschap deuren en vensters uit.

De volgende was de schaliedekker. Die hoorde het nieuws als hij met overuren op de kerkentoren zat te werken. Hij viel van de toren, zodat hij met zijn been nog in de plaaster om zijn geld kon gaan. En zo volgde de ene achter den andere. 't Een miljoen na 't ander werd in het dorp binnengegooid. Maar 't geval van Jef de Bie, de coiffeur, daar hebben de mensen nog jaren van gesproken. Jef was ne mens die het aan zijn hart had en hij had ook een lot gekocht. Nu had hij gewonnen, maar hij wist er nog niets van. Zijn vrouw dierf het hem niet zeggen uit schrik dat hij van 't verschieten iets zou krijgen. Zij ging dus naar de doktoor, en vroeg of dat hij eens niet het nieuws aan Jef zou willen overmaken. Nen dag of twee nadien moest Jef naar de doktor komen. Deze gaf Jef een spuitje en zei :

— Wel, Jef, wat zoudt ge doen als ik u moest zeggen dat gij een miljoen gewonnen hebt ?

— Awel, meneer doktoor, zei Jef, dan zou ik er u de helft van geven !

Zijn woorden waren nog niet uit zijn mond of de doktoor sloeg langsuit achterover met iets aan zijn hart, zodat ze hem direct met de wieg van 't gasthuis hebben moeten komen halen.

Maar het ergste geval was dat van de familie waarvan ik de naam niet kan noemen, omdat ik er moet bij zeggen, dat ze zo gierig zijn dat ze op hun handen lopen om hun schoenen niet te verslijten.

Zo nu weer eens op ne Zaterdag zat iedereen in de staminee naar de uitslagen te wachten. Mijnheer Gustaf zat zo wat bezijds voor zijn glas pompwater in de gazet de beurswaarden te lezen. Als hij op cafe ging, dronk hij nooit iets anders dan pomp- of kraantjeswater. Melk was niet goed voor zijnen bloeddruk. Bier was slecht voor de maag en limonade daar werd hij niet goed van, zei hij. Hij bracht altijd een klotteke suiker mee om de putsmaak van 't water af te krijgen, want hij vond het ne zotten kost een klotteken in de staminee te kopen als hij het goedkoper van thuis kon meebrengen. Hij zat daar zo nu en dan eens aan zijn glas te sippen als de omroeper ineens met de uitslagen begon. Iedereen in het café daar op af, en zo na een paar nummers kwam het groot lot van een miljoen aan de beurt; iedereen stond te zweten en schietgebeden te zeggen, om toch de miljonnair te mogen zijn. Maar juist als men het winnend nummer afriep, gebeurde er iets in de radio. Ne krak en nen bonk, en ineens was het alsof de omroeper van onder water sprak, met veel geblaas en gebroebel. Dove Stanne zei dat het nummer elfhonderd en zeven was. Als ze nu heel goed naar de herhaling luisterden, konden ze met wat moeite en fantasie het getal 1107 verstaan. Ineens ne kres, en mijnheer Gustaf ging van zijn eigen. Zijn lot was uitgekomen ! Als hij terug bijkwam, dierf hij uit eerlijke schaamte niet anders dan nen tournee geven, en de eigenste avond nog ne mosselsoupee betalen voor de cafevrienden.

Maar als 's anderendaags de gazet kwam, stond er voor het groot lot het nummer elfhonderd en negen. Mijnheer Gustaf en zijn familie waren zo de put in ! Niet alleen omdat hij naast de centen was gevallen, maar nog erger omdat hij zo onnozel geld had uitgegeven aan die mosselen en dat bier...

Mijnheer Gustaf heeft van dien dag af ne

wrok gehad tegen de radio, totdat hij op ne goeien avond in 't café is binnengelopen en met de smet zijnen voorhamer op de radio heeft geslagen, dat de onderdelen in de mensen hun pint vlogen.

De loterij is korte tijd nadien in het dorp verboden geworden, omdat anders de loterijcompagnie zou failliet gegaan zijn...

Gommaar TIMMERMANS.

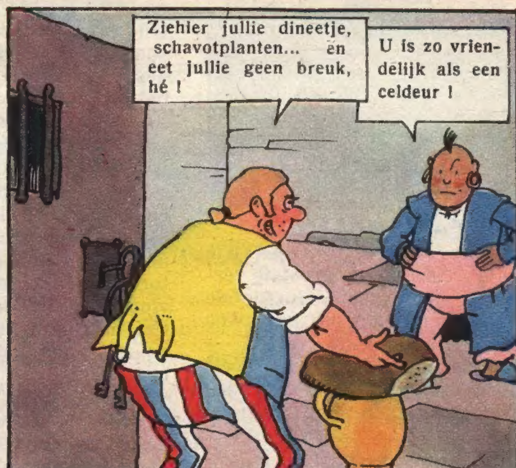
SOLDATEN VAN NAPOLEON

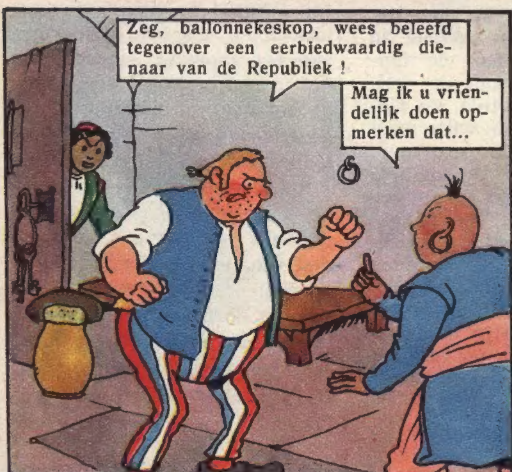
TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer raken op de hoogte van een samenzwering tegen Napoleon. Op het ogenblik dat ze de bijeenkomst verlaten, worden ze aangehouden en opgesloten...

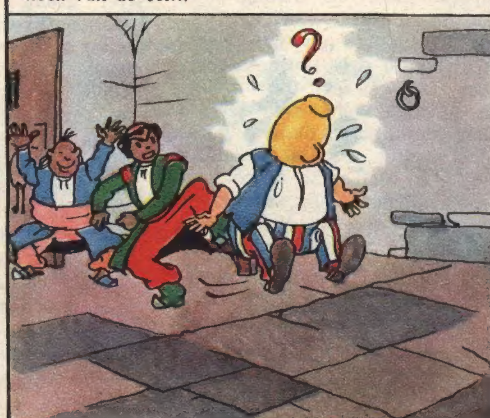

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De jonge Dzidziri sluipt heimelijk aan boord van de Normandie des Airs, *een nieuw toestel dat zijn eerste vlucht maakt...*

ONTDEKT

WAT is dat?

De vrouwenstem drukte de grootste verbazing uit. Dzidziri durfde de blik niet opslaan, hij zag twee elegant geschoeide voeten — Amerikaanse schoenen, oordeelde hij — twee benen in grijze nylonkousen en een rokje in blauwe stof...

De vrouw herhaalde:

— Wat is dat?

Een stevige hand greep hem bij het haar en dwong hem het hoofd op te heffen. Toen zag hij Sophie de Manowska, één van de drie hofmeesteressen. Het was een lief meisje en op het weelderige blonde haar stond haar blauwe beret zeer aardig. Op dit ogenblik lachte ze niet en in de zwarte, haast purpere blik, waarmee ze Dzidziri monsterde, lag een zweem van vijandelijkheid.

— Hoe ben je hier gekomen?

Hij stond nu recht en haar ogen gleden over zijn brede borst die in de versleten blouse met ritssluiting zat. Een man reeds ondanks zijn jeugdige leeftijd.

— Ik ben ingestegen. Iedereen was zodanig in beslag genomen dat ik ongemerkt tot hier kon geraken.

Hij vertelde dit alles schuchter en langzamerhand werd Sophie vriendelijker. Hij was haar sympathiek die jongen met zijn open blik, vlezige lippen die goedheid uitdrukten en de energieke kin. Het meest opvallende was wel zijn haar dat als een rode brand over zijn hoofd welfde en als het ware uitliep in een waterval van sproetvlekken op voorhoofd en neus.

— Wel, zuchtte ze, wat zal Yves zeggen?

Hij wist het wel! Yves was de piloot en het kon niemand anders zijn dan Yves Larnaud, die naast commandant van de *Normandie* tevens de chef-piloot was.

— Ba, waagde Dzidziri, hij zal er me niet uitgooien!

Sophie de Manowska glimlachte flauwtjes.

— Kom, zei ze.

Hij volgde haar, doch voor alles keek hij om zich heen, want gedurende het éérste uur van de reis had hij dit alles slechts kunnen fantazeren. Veel charme had het niet en het speet hem haast dat hij zich in een hoek verborgen had. Hij voelde het zachte trillen van het toestel dat pijlsnel door de ruimte kliefde, begreep dat de landen onder het vliegtuig voorbijschoven, maar horen deed hij niets! Het was een zonderlinge gewaarwording.

Na het gedonder bij de start en het gehuil langs de romp bij de stijgende snelheid, was het gerommel der reactiemotoren uitgedoofd : het toestel vloog sneller dan het geluid. Het liet het geluid achter zich en men kon geloven in watte te vliegen.

Dzidziri begon het juist moe te worden onder zijn zeildoek op het ogenblik dat Sophie hem per geluk of per ongeluk ontdekte.

Hij stapte door de cabine en wou graag wat dichter de patrijspoorten naderen, waarachter hij de wolken als katoenmassa's bemerkte, maar bijna dadelijk weerklonk een stem :

— Juffrouw de Manowska, wie is dat?

— Een blinde passagier, antwoordde ze. Ik ontdekte hem achter de bar. Tijdens het gewoel voor de afreis kon hij ongemerkt aan boord komen.

— Hij verdiende...

Dzidziri herkende het bezorgde gezicht van de man die gesproken had en zei :

— O, mijnheer Hage-Davricourt, u hebt toch vroeger zelf ook als verstekeling in een transatlantieker gereisd?

De uitvinder haalde de schouders op.

De deur die naar de stuurhut leidde, ging open. Een grote, sterke man van wie onbetwistbaar een grote kracht uitstraalde, verscheen. Hij bleef staan en fronste de wenkbrauwen. Yves Larnaud, na God meester van de *Normandie des Airs* had geen uitleg nodig, hij begreep.

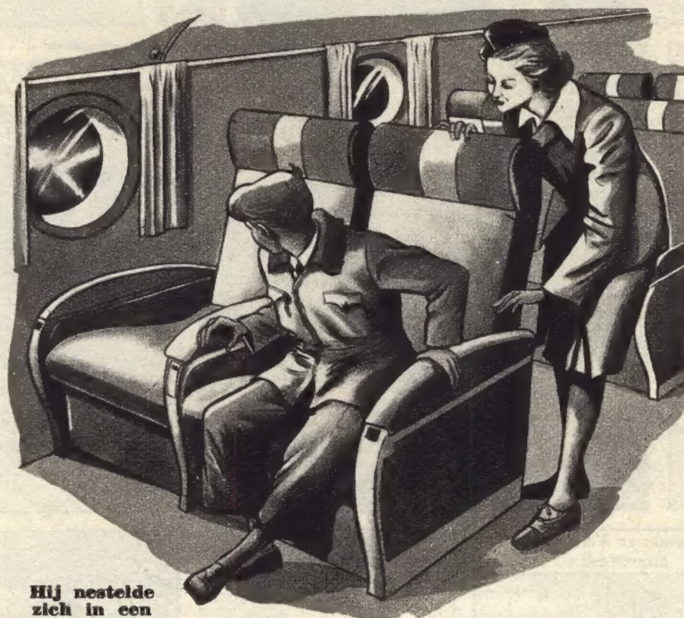
— We zullen dat wel regelen bij de aankomst, zei hij, zet je hier (hij wees een lege zetel aan) en roer je niet meer!

— Ik wil het relaas niet horen, Manowska, sprak hij tot de hofmeesteres. (Voor Yves waren er geen vrouwen of mannen; er was enkel de bemanning waarover hij het bevel voerde.) Ik vertrouw hem je toe.

Hij opende een luik en daalde een trap af naar de motoren.

Dzidziri liet het zich geen tweemaal zeggen. Hij nestelde zich in de pullmanzetel en maakte zich zo klein mogelijk. Hij was bovendien geheel in beslag genomen door de fantastische optocht van de wolken rond het vliegtuig. Ze vlogen zeer hoog en de witte massa scheurde open als opgejaagd door de snede en de snelheid van het toestel. De openingen lieten nu en dan een zonnestraal doorschemeren die vluchtig in purperen en gouden vlekken over de wolken gleed en dan weer uitdoofde. Indien men zich een beetje omdraaide, merkte men achter het toestel de rookslierten van de reactiemotoren.

Het was een feeëriek schouwspel dat alles wat Dzidziri in zijn dromen opgebouwd had, in de schaduw stelde. Het was lang geleden dat hij op het dak van het huis zat en piloot speelde. Hij was in de *Normandie des Airs*, hij « was » er een nam deel aan die wonderlijke vlucht om de aarde, aan die jacht tegen het uurwerk, tegen de tijd en tegen de elementen.

Hij nestelde zich in een pullmanfauteuil.

Het vliegtuig schokte even. Ondanks de snelheid schommelde het bij tussenpozen. Plotseling scheen een enorme lichtstraal het van het ene eind naar het andere te doorklieven. In de lange romp met twee verdiepingen heerste er stilte. De hofmeesteressen waren op post en enkele ingenieurs, die de reis meemaakten, spraken halfluid.

Buiten raasde de storm. Het waren geen luchtige vlokjes meer die hen omringden, maar een dichte, kleverige massa purper, haast zwart gekleurd. In deze kokende massa flitste de ene schrikwekkende bliksemschicht na de andere. Met het gezicht tegen de patrijspoort zag Dzidziri de vlammentongen opschieten als de grijparmen van een monster dat zich van het toestel wou meester maken en het wou verhinderen de ingezette strijd tot een goed einde te brengen.

Het scheen wel of men doorheen een vlammenzee vloog en, ondanks het feit dat de wanden van de cabine geen geluid doorlieten, hoorde men nu en dan het doffe gerommel van de donder die zich wou deze de mensen, die zich in het avontuur gestort hadden, testen en lachte hij om hun kleinheid. Dan hoorde Dzidziri dicht bij zich een stem waarin zowel spot als genegenheid lag :

— Ik denk dat je hiermee wel je bekomste hebt, domoor!

Hij moest zich niet omdraaien om te weten dat het Sophie de Manowska was, die stil naderbij gekomen was. Hij kreeg bovendien ook de kans niet te antwoorden. Een bliksemschicht trof de *Normandie*, een vlam liep over de vleugels, drong de hut binnen en was overal tezelfdertijd, terwijl een hevig gekraak hoorbaar was...

Het vliegtuig schommelde in een wilde dwarreling en gleed naar beneden. Niets zou ooit in staat zijn deze val te verhinderen of zelfs maar te vertragen.

Toen dacht Dzidziri :

— We gaan naar de haaien! en hij beeldde zich in dat hij de commando's vast in de hand klemde en zelf op de plaats zat van Yves Larnaud, de chef-piloot...

(Wordt voortgezet.)

Volgende Donderdag :

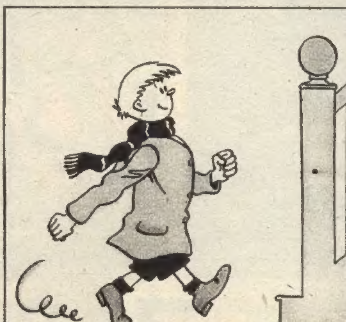
DZIDZIRI LEEFT NOG !

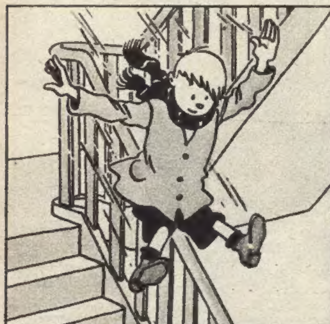
De avonturen van Kwik en Flupke

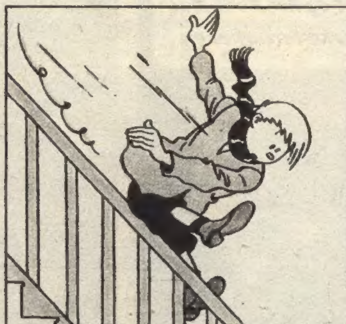
DE REKLAME EN DE WERKELIJKHEID

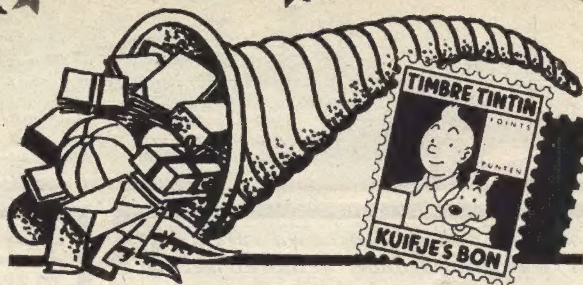

KUIFJE'S BONS

BESTE VRIENDEN,

Voortaan vinden jullie op deze plaats nieuws over de KUIFJE'S BONS. Hier zullen ook de namen van de waren gepubliceerd worden, die de « Kuifje's Bons » dragen, evenals de lijsten van de geschenken welke jullie kunnen bekomen en alle inlichtingen welke de verzamelaars van nut kunnen zijn.

JA, MAAR ALLEEN WAREN DIE DE KUIFJE'S BONS DRAGEN!

De KUIFJE'S BONS staan reeds op de volgende producten :

KUIFJE'S toiletzeep van PALMAFINA;

De INA margarine van PALMAFINA;

CHOCOSWEET, broodsmeersel van PALMAFINA;

Koekjes van VICTORIA;

Caramellen en bonbons van VICTORIA;

Chocolade VICTORIA.

Hierbij dan nogmaals de lijst met enkele geschenken te verkrijgen met de KUIFJE'S BONS :

	Aantal punten
1. Vijf reeksen van 40 kleurvignetten : **« Reinaert de Vos »** (1) per reeks	50
2. De prachtige decalcomanies KUIFJE (2) : boekje A	50
3. Idem, boekje B	60
4. Kuifjeswimpels, speciaal model voor de bons met « KUIFJE » aan weerszijden in drie kleuren	100
5. Portefeuilles KUIFJE (in cuiroleine), met versieringen KUIFJE (3)	200

(1) De gewenste reeks vermelden : reeks 1 (vignetten van 1 tot 40); reeks 2 (41 tot 80); enz.

(2) Het gewenste boekje A of B duidelijk vermelden met de titel : **« De Schat van Scharlaken Rakham »; « Het Zwarte Eiland »; « Kuifje in Amerika »; « De Krab met de Gulden Scharen »**, enz.

(3) Vermelden : KUIFJE'S WIMPEL.

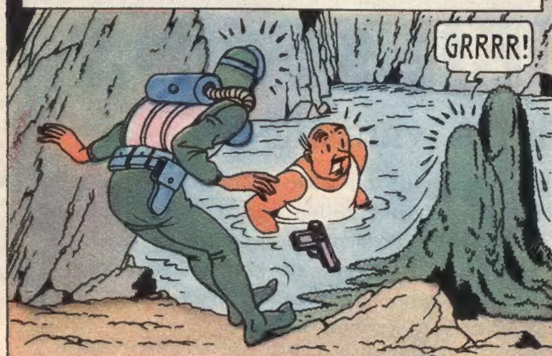

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Suske en Wiske zijn binnengedrongen in de mysterieuze grot van Mocano. Lambik gaat hen zoeken, doch wordt verrast door Brocca die het inzicht koestert op hem te schieten...

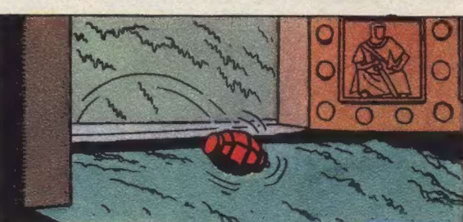

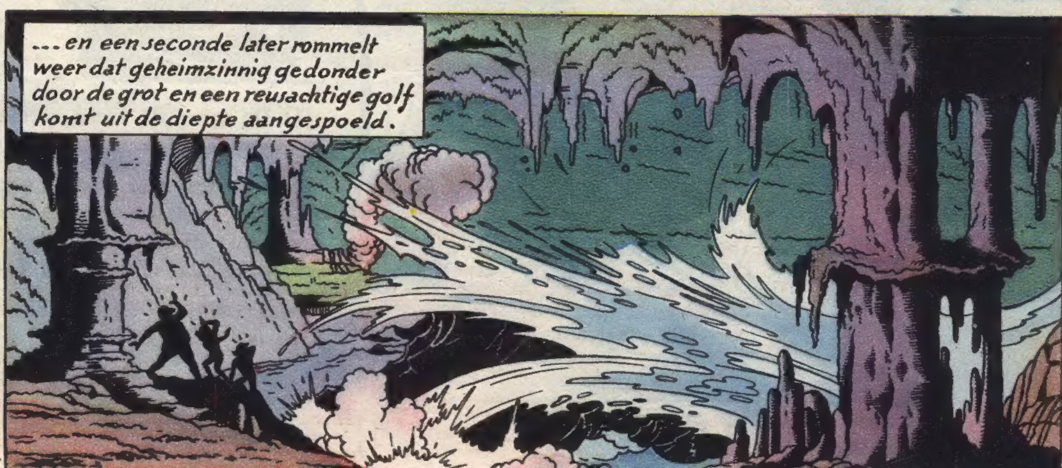

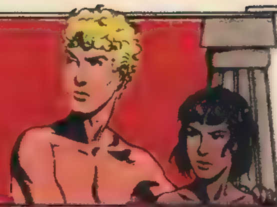

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

De Egyptenaren zijn meester van de tempel van Efaoud, de burcht van de Sfinx. Deze laatste kon echter ontvluchten. Alex achtervolgt hem...

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

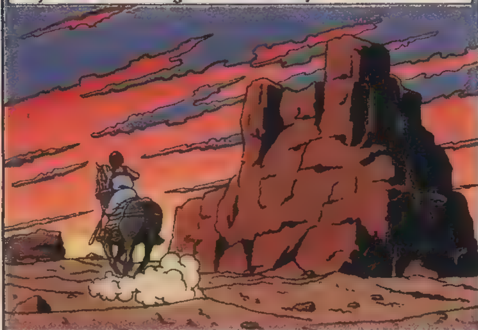

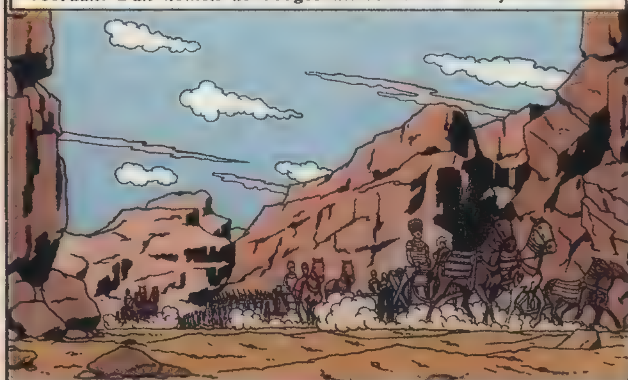

Arbaces, de wrede, medogenloze heerser van Efaoud, het mysterieuse Gouden Masker is gevlucht met de duivelse formule van de Chinees... Heel de avond en een groot deel van de nacht zoeken de Egyptenaren tevergeefs. Bij het eerste morgenkrieken zijn de tegers van Senoris gereed om te vertrekken. Arbaces loopt echter nog op vrije voeten...

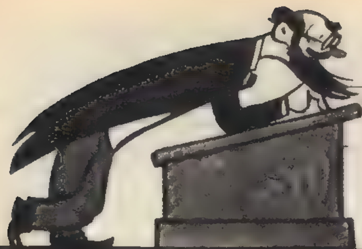

(Wordt voortgezet.)

Laat ik mijn vriend

UIT BOOM

Ik zou hem gaarne even laten kijken omdat het mijn beste vriend is. Spijtig is het niet toegelaten tijdens de examens. Ik zou er trouwens ook andere leerlingen mee benadelen. Eerlijkheid voor alles.
Wint een abonnement van drie maanden.

UIT GENT

Indien ik zou bemerken dat mijn vriend zijn wedstrijd niet kent, zou ik hem geen blik laten werpen op mijn blad. Ik zou hem echter iedere avond helpen om het in de volgende prijskampen wel goed te kennen.
Wint een boek.

UIT SINT TRUIDEN

Naar mijn mening zou ik mijn vriend geen blik laten werpen, want : hij leert daardoor niets, hij steelt mijn gedachten en later, wanneer hij aan een eindexamen moet deelnemen, zou hij niet kunnen afschrijven en dus ook niet kunnen antwoorden. Heel zijn leertijd zou hierdoor verbrod zijn.
Wint een boek.

UIT LEOPOLDSBURG

Wanneer ik zou zien dat mijn vriend in nesten zit, zou ik hem niet helpen. Het is immers beter dat hij dubbelt en het jaar daarop goed kan volgen en dit op eigen kracht. Moest hij een klas hoger gaan en blijven steken, dan zou dit het gevolg zijn van mijn hulp tijdens het examen. Het zou bovendien tegenover de leraar oneerlijk zijn.
Wint een driekleurige wimpel.

UIT AALST

Als echte Kuifjesvriend zou ik hem niet laten afkijken. Het zou oneerlijk zijn en in het nadeel van de andere deelnemers. Een Kuifjesvriend blijft steeds eerlijk.
Wint een driekleurige wimpel.

UIT HEEMBEEK

In dit geval zou ik mijn vriend niet laten afkijken omdat het hem niets dan nadeel kan bezorgen. Als de professor het ziet krijgt hij 0. Het is tegen de reglementen; een student moet steeds alleen werken. Ik bewijs hem daarmee een slechte dienst. Indien de professor merkt dat hij heeft afgeschreven en hem 0 geeft, is dit mijn schuld.
Wint een tweekleurige wimpel.

NEEN

UIT ANTWERPEN

In geval het een luie jongen is, die er tijdens het schooljaar zijn voeten aan veegt en speelt en tekent tijdens de les; in één woord gezegd, indien hij op school zijn broek verslijt en het geld van zijn ouders weggooit, zou ik hem nooit laten afzien, want hij verdient het niet. En zo hij niet leren kan, is het toch maar rechtvaardig dat hij een minder goede uitslag heeft.
Wint een tweekleurige wimpel.

UIT DIEST

Hoe graag ik ook mijn vriend help, toch zou ik mijn blad niet laten zien; het ware een bedrog tegenover mijn onderwijzer die aldus een valse kijk zou krijgen op de vorderingen van mijn vriend en ik bewijs deze laatste hiermee wellicht een slechte dienst. Het ware trouwens een overtreding van art. 5 van Kuifje's handvest.
Wint een tweekleurige wimpel.

UIT SINT ANDRIES-BRUGGE

Als ik mijn vriend laat afkijken, zou hij dezelfde woorden gebruiken; bij het onderzoek van die twee gelijkaardige antwoorden, zou ik kunnen aanzien worden als de afschrijver. Ik zou mijn vriend op een andere manier op de goede weg helpen. Lukt hij ondanks mijn hulp nog niet, is hij onbekwaam en mag dus ook niet van de voordelen van een goed examen genieten.
Wint een spel.

UIT BRUGGE

Ik zou hem geen blik op mijn blad laten werpen. Hij moet maar zijn les leren, dan zal hij evenveel kennen als ik. En ik zou me niet graag laten stekken, hoor ! Wanneer je laat afschrijven aanziet de meester je voor een oneerlijke jongen en dat is niet aangenaam.
Wint een spel.

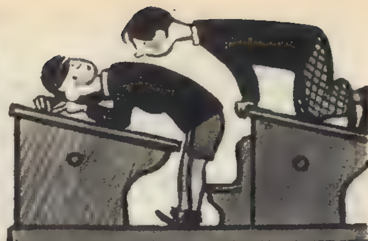
DE talrijke antwoorden die we kregen op onze vraag : « Je neemt deel aan een schriftelijk examen, je bemerkt dat je vriend in nesten zit. Laat je hem al dan niet een blik op je blad werpen ? » plaatste ons voor een gewetenskwestie ! Inderdaad. Alle antwoorden waren keurig gesteld en ieder wist zijn mening, hetzij als diplomaat in de dop, hetzij als echte flapuit, op logische wijze te verdedigen.

Hoe verschillend ook de antwoorden, we hadden de indruk dat ze allemaal eerlijk waren en allemaal dienden beloond. Dat is jammer genoeg niet mogelijk alhoewel onze rubriek, voor de gelegenheid, meer plaatsruimte kreeg en het aantal prijzen werd verdubbeld. Wij zijn er zeker van dat jullie dit zullen prettig vinden.

Zoals jullie merken behaalden de « neen » -stemmen de meerderheid, doch het percent lezers die categoriek weigeren zonder verdere commentaar of uit vrees betrapt te worden is eerder gering. De meesten antwoorden « neen » omdat ze tegenover de jury, tegenover zichzelf en ook tegenover hun vriend willen eerlijk zijn. Anderen zijn van oordeel dat ze hun vriend een slechte dienst bewijzen door hem te laten afkijken en sommigen zeggen : ze moeten zelf maar leren. Nog anderen

al dan niet afkijken?

bekennen ronduit: het is egoistisch, maar ik laat mijn buurman niet afkijken omdat hij me zou kunnen voorsteken!

Het hoeft geen betoog dat laten afschrijven in principe verkeerd is. De « ja » -stemmers hebben echter hun hart laten spreken; ze menen dat de naastenliefde ook tijdens de examens geen ijdel woord mag zijn of dat ze hun vriend niet aan zijn lot kunnen overlaten.

Sommigen beweren fijnzinnig dat men uit de moeilijkheden van een vriend tijdens een examen niet dadelijk moet afleiden dat hij niet heeft geleerd... er is immers zoiets als examenkoorts!

Anderen schrijven: wie verkeerde er nooit in vergelegenheid tijdens een examen en werd dan niet graag geholpen?

Weer anderen zijn van oordeel, dat ze éérst moeten weten of hun vriend zijn best deed tijdens het jaar. Zo ja, helpen ze. De laatste categorie of, ik zou haast zeggen de lauwen: « ja... als 't niet gevaarlijk is! »

Alhoewel men in geen geval, en om welke reden dan ook, mag laten afschrijven, hebben we toch de « ja »-antwoorden gepubliceerd omwille van hun oprechtheid. Wanneer jullie een bekoring krijgt om af te schrijven of te laten afschrijven, denk dan steeds aan de leuze: EERLIJKHEID VOOR ALLES!

UIT BRUSSEL

Uit de moeilijkheden die een schoolmakker ondervindt gedurende de prijskamp, mag men niet afleiden of besluiten dat deze student zijn stof niet kent. Eén woord is dikwijls slechts een schakel van een zeer lange ketting. Dat één woord laat de student soms toe gans de ketting (die hij kende, doch zich niet herinnerde) terug te vinden. Bijgevolg, zonder gewetensbezwaar, help ik spontaan deze makker. Deze hulp mag niet ontaarden in afschrijven.

Wint een Zwaardvisalbum.

UIT TURNHOUT

Als ik zie dat mijn vriendin in nesten zit zal ik haar een blik op mijn blad laten werpen. Wil ze eerlijk zijn en er niets van weten, kijkt ze niet. Doet ze het wel, is ze wellicht hierdoor opnieuw op de goeie weg en ik heb mijn plicht van naastenliefde gedaan.

Wint een boek.

UIT OOSTENDE

Laten afschrijven keur ik af. Moest iedereen mogen of kunnen afschrijven, ware een examen van geen nut meer. Het zou me echter leed doen mijn vriend aan zijn lot over te laten. Indien hij steeds zijn lessen heeft geleerd, en dat geloof ik, zal ik toelaten dat hij een blik werpt opdat hij dan zijn werk behoorlijk zou kunnen maken.

Wint een driekleurige wimpel.

UIT SINT PIETERS-LEEUW

Als ik weet dat mijn vriend werkelijk een oplettende en vlijtige leerling is, zal ik hem een blik op mijn blad gunnen. Mijn vriend zelf zal oordelen of hij wel rechtvaardig handelt met zulks te doen.

Wint een driekleurige wimpel.

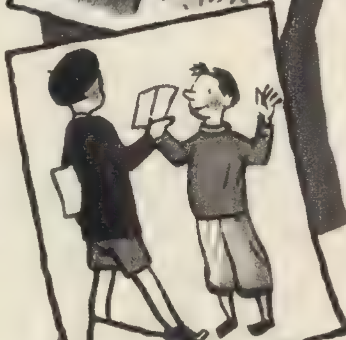
UIT DILBEEK

Als christelijke jongen en trouwe lezer van Kuifje, zal ik een in nood verkerende vriend een oogje laten werpen op mijn blad, juist genoeg om hem in gang te zetten. Een plotselinge schuchterheid kan hem zijn geheugen aangaande het vak doen verliezen. Indien hij er echter niets van kent, is het onnodig, want dan zou hij punten verdienen voor een zaak die hij niet geleerd heeft en dat is ook niet rechtvaardig.

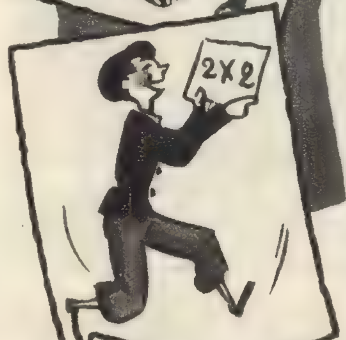
Wint een driekleurige wimpel.

JA

UIT WIPPELGEM-EVERGEM

Mijn vriend gun ik een oogslag om mijn blad, omdat ik weet dat hij een goede jongen is, die seffens bereid is me een dienst te bewijzen en ik het als een plicht beschouw hem altijd te helpen, zoals het trouwens van een Kuifjesvriend verwacht wordt.

Wint een driekleurige wimpel.

UIT ELSENE-BRUSSEL

Op een keer zag ik dat mijn vriend de gestelde vragen niet kon beantwoorden. Zijn zwakheid deed me werkelijk leed en mijn geweten zette me er toe aan hem mijn blad toe te schuiven. Hij kon aldus zijn proefwerk verbeteren. Het spreekwoord zegt immers: Help je vrienden in nood!

Wint een driekleurige wimpel.

UIT SINT ANDRIES-BRUGGE

Ik zou hem laten loeren naar mijn papier omdat wij allemaal iets kunnen vergeten. Wanneer ik hem toelaat eens te kijken, wanneer hij in nesten zit, zal hij ook mij in mijn nood bijstaan.

Wint een spel.

UIT BRUGGE

Ik zou mijn gebuur eens even laten kijken, want als ik in nesten zat zou hij me ongetwijfeld ook even helpen. We moeten immers mekaar helpen als we in de patatten zitten en dan... hoe zou je zelf zijn!

Wint een spel.

UIT DUFFEL

Ik zou er geen gewetensbezwaar in maken mijn vriend een blik op mijn blad te gunnen. Men moet zijn evennaaste altijd helpen en ik beken het, ik word ook graag geholpen.

Wint een spel.

De Zoon van de Postmeester

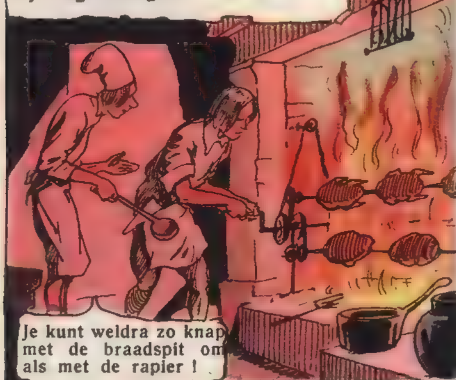
Door André Galland

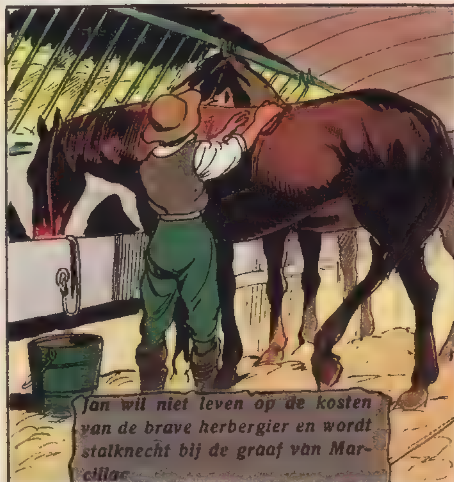
Pierre Lubin, de postmeester van Blois, werd opgelicht. Zijn zoon Jan gaat hem zoeken. Hij is vergezeld van Lode, Graindesel en Larivière. Ze komen aan in Parijs...

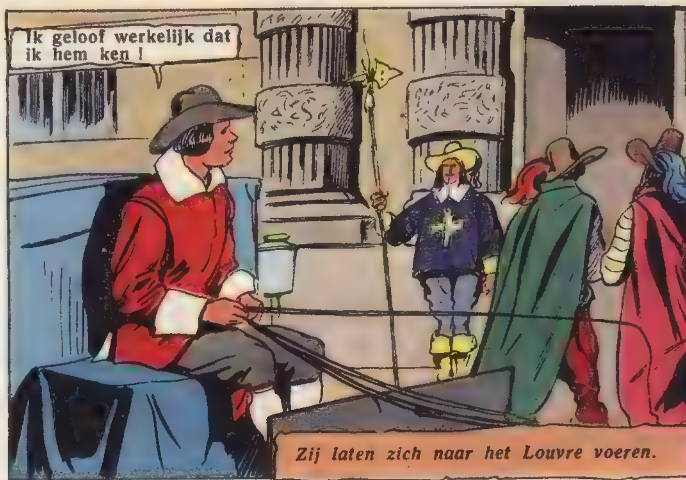

DE ZWARTE KAPER

Tekst door E. SALGARI

Tekeningen door F. CHILETTO

Op het binnenplein van de vesting weert de Zwarte Kaper zich als een leeuw Hij deed reeds menig vijand in het zand bijten. Plotseling komt er een ridder met geheven degen op hem toe!

De Zwarte Kaper wil de graaf niet doden en ontneemt hem alleen maar zijn wapen. De graaf vindt een andere degen en stormt opnieuw vooruit...

Een soldaat komt de graaf te hulp en de Zwarte Kaper moet duchtig van zich afbijten...

Hij kan de soldaat buiten gevecht stellen en de graaf een harde stoot geven...

... deze zakt ineen in de armen van de Zwarte Kaper...

De graaf verliest het bewustzijn. De Zwarte Kaper legt hem in een rustig hoekje en werpt zich opnieuw in de strijd...

'ѕ Namiddags twee uur. De slag is ten einde. De kapers hebben de overwinning behaald ten koste van zware verliezen. Ook de Spanjaarden tellen veel doden en gekwetsten...

De Zwarte Kaper, Wanstiller, Carmaux et Mokko verplegen de gewonden en begraven de doden...

Ze vinden de Katalaan bewusteloos...

De Katalaan vertelt aan de Zwarte Kaper, dat Wanguld de wijk heeft genomen! Hij is aan boord van een schip naar Honduras gevlucht, waar hij eigendommen heeft...

Wanstiller en Carmaux verzorgen de Katalaan en de Zwarte Kaper gaat naar de stad. Hier vindt hij L'Glonèse die zich zonder gevecht meester gemaakt heeft van de stad.

Volgende Donderdag : DE VERSCHRIKKELIJKE WAARHEID!... (Wordt voortgezet.)

Aurelia, de Koningin van de Italiaanse wegen

De Romeinen waren de grote wegenbouwers. Vanuit het hart van Rome liepen de heirbanen naar al de bezette gebieden. We vinden er nu nog de overblijfselen van, wat wel bewijst dat ze stevig waren ! Ondanks die robustheid droegen ze lieve namen zoals : Appia, Ostia, Campania, Flaminia en er was ook een Aurelia. Misschien wel genoemd naar een Romeinse schone die haar span als een godin over de prachtige banen mende.

WIE weet ! Misschien zijn er jonge critici tussen mijn lezers die me de naam van keizer Aurelius onder de neus duwen of wijzen op de gouw Aurelia en zeggen, dat die Romeinse schone een fantazietje is. Wat er ook van zij, de Romeinse dames hadden een zodanige voorliefde voor die heirbanen en de grote snelheid dat

Het boordkadran van de Aurelia.

Cesar er paal en perk moest aan stellen, daar ze het verkeer ontredderden. Toen reeds ! Jullie moeten niet vragen...

Op dit ogenblik snelt er een moderne Aurelia over de wegen en ze doet veel over zich spreken Ze heet **Lancia Aurelia** en is de jongste spruit van de Lanciafabrieken van Turijn.

De stichter van deze fabrieken was niet alleen een bekend renner, maar een autoconstructeur zoals er niet veel zijn ! Hij vond het systeem der onafhankelijke wielen, de carrosserie en chassis uit een stuk gegoten. Hij pakte uit met de motor in V, lichtjes overhellend. Inderdaad, sedert 1936 kennen we een type van de Lancia, Aprilia genaamd, met een motor waarvan de cylinders 18° overhellen. Ze is trouwens de enige auto ter wereld met deze eigenaardigheid.

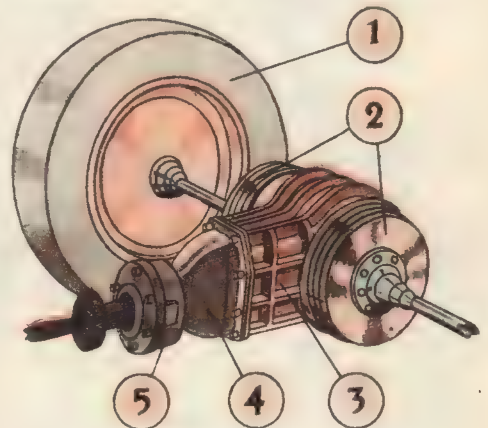
Het is de zoon van deze geniale uitvinder, die thans de fabrieken te Turijn bestuurt. Hij stapt in de sporen van zijn vader, en zijn AURELIA maakte in de Parijse en Turijnse auto-salons veel ophef.

De AURELIA ziet er helemaal anders uit dan de APRILIA. De cylinderinhoud werd met 250 cm3 verhoogd; de motor van de Aprilia had slechts vier cylinders, deze heeft er zes en ze staan drie aan drie geschaard op iedere zijde van de V en ze vormen een hoek van 60°. Dat is een grote nieuwigheid !

En het is niet alles. In een gewone wagen is het versnellingsapparaat haast aan de motor gekleefd, hier werd het achteraan in de wagen, op de achterste brug gezet. Ook de achterste remmen kregen er eveneens hun plaats.

Dank zij dit systeem zijn de remmen vlugger afgekoeld. Met de oude formule verhinderde de carrosserie en het wiel zelf de doortocht van de lucht en maakte een snelle afkoeling onmogelijk.

Het differentiel, het versnellingsapparaat, de brug en de remmen vormen een stevig geheel, wat bij-

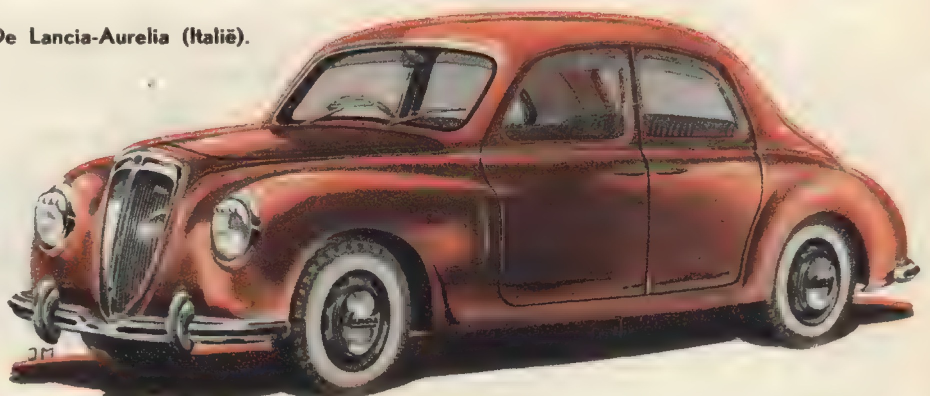
1. Wiel. 2. Remmen. 3. Brug. 4. Versnellingsapparaat. 5. Differentieel.

draagt tot het volmaakte evenwicht van de wagen. Daar het versnellingsapparaat vooraan uit de weg geruimd is, hebben de reizigers meer plaats.

De lijn van de AURELIA is elegant, sober, smaakvol en mooi. De AURELIA is comfortabel en snel en heeft een perfecte baanvastheid. Ze zal iedere kenner bevallen; jammer dat ze zo duur is !

Maar ja, de Italianen kunnen hun wagens nu eenmaal niet bij millioenen bauwen. Zoals de Amerikanen.

De Lancia-Aurelia (Italië).

De raadselachtige
Signor Barelli

Iedereen wil de bandiet, die zich in een kast verborgen had, aanhouden, doch hij ontsnapt. Barelli is bewusteloos en hij alleen weet waar de bandieten huizen...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

FORMOSA in het brandpunt

ALS het schip zinkt, laat de kapitein de reddingssloepen uitzetten. De passagiers lopen en springen naar de bootjes, ze duwen en wringen mekaar omver om toch maar een plaatsje te kunnen bemachtigen. De kleine reddingssloepen zijn proppensvol en dreigen ieder ogenblik naar de kelder te gaan. Het eiland Formosa gelijkt, met de vele nationalisten die er een toevlucht hebben gezocht en de soldaten van Tsjang Kai Sjek, precies op een zinkensgerede sloep. Tegenover het reusachtige China is Formosa maar een minuscuul eilandje doch in werkelijkheid is het tweemaal zo groot als België (1).

Formosa, het Eiland der Schoonheid, aldus door de Portugezen geheten, wordt door de Chinezen zowel als door de Japanners Taiwan of Baai der Terrassen genoemd. Het is thans nog slechts een uitgestrekt oefenkamp, een eiland waarboven de bedreiging van de oorlog als het zwaard van Damokles hangt.

VIER REIZIGERS IN EEN BAKJE...

In Taipei, de hoofdstad, ziet men de oude pousse-pousse naast fietsen en Amerikaanse auto's. Een half miljoen mensen wemelen er door elkaar en men moet dit mierennest verlaten wil men het ware gelaat van Formosa ontdekken. De moderne spoorwegen van het eiland lopen slechts langs de kusten en wil men het binnenland verkennen moet men er heen op de « nationale manier ». Hoe die is? Wel je kruipt, net als de inlanders, in zo'n bakje en je laat je maar bollen! Het zijn eigenlijk wagonnetjes zoals er in onze mijnen (2) lopen, over smalle sporen dus, en voorzien van een stel primitieve remmen, die door de eilandbewoners zelf ineengeknutseld werden. Vier reizigers hurken zo goed, zo kwaad het gaat in een wagonnetje. Als het berg op gaat, is het van « uitstappen en duwen ». Bergaf bolt het natuurlijk vanzelf. De bestuurder springt achterop zijn rammelend, schokkend stootwagentje en laat het nu zijn gang gaan. Op deze wijze reist men over waggelende bruggen, langs steile afgronden en bruisende watervallen... Om mensen die last hebben van duizeligheid kan men zich niet bekommeren! De bestuurder glimlacht altijd. Wanneer men hem vraagt of er niet veel ongelukken gebeuren, antwoordt hij steeds glimlachend en heel charmant : « O, ja, natuurlijk, maar wij springen er tijdig af. Het zijn alleen de reizigers die er het hachje bij inschieten!

RIJSTVELDEN EN SMAKELIJKE, ZWARTE SLAKKEN!

Formosa bezit uitgestrekte rijstvelden. Tot aan hun knieën in het water stappen de boeren langzaam door de velden en trekken vlug en handig de tere rijststengels. Ze dragen komische punthoedjes en zingen bij hun werk. In de bergen worden de kamferbomen omgehakt en naar de stad gevoerd. Hier wordt de kamfer er uit getrokken, geraffineerd en in de handel gebracht. Overal wordt er hard gewerkt.

De reiziger die eindelijk met zijn stootwagentje in een dorp toe komt slaakt een diepe zucht van opluchting, strekt zijn stijve benen uit en doet een paar stappen. Plotseling blijft hij pal staan. Het scheelde geen haar of hij trapte op een zwarte slak met een huisje zo groot als een meloen op haar rug. De Taiwans vertellen dat hun eiland krioelt van zulke diertjes en dat ze gebraden op een houtvuur heel lekker zijn. De delen die je zelf niet lust, strooi je voor de varkens. Heb je geen lust in een portie, vreemde reiziger? De maag van die vreemde reiziger keert om maar heel beleefd zegt hij : Neen, dank u, ik heb al gegeten!

Formosa herbergt echter diertjes die veel gevaarlijker zijn dan huisjesslakken! Er zijn ondermeer de Bungarus multicinctus. Dat zijn zwarte slangen met witte ringen over het lijf van bijna 1.50 meter lang. Een Amerikaans reporter trapte laatst op zo'n serpent doch kon haar beet met een vliegensvlugge sprong ontwijken. De beet van deze Bungarus is veel gevaarlijker dan de beet van een brilslang.

HUN OOSTERSE HOFFELIJKHEID

De vreemdelingen worden natuurlijk dadelijk door een groep nieuwsgierigen omringd. Ze zijn echter niet opdringerig, zelfs de kinderen niet, doch vriendelijk, voorkomend en discreet. De gehuwde vrouw is getatoeeerd met een blauwe band die over de mond van het ene oor naar het andere loopt, in V-vorm, en aandoet als een verstijfde glimlach. Sommigen roken met wellust de cheeroots, dat zijn lange dunne sigaren. Er zijn nog mannen die een kleine, karakteristieke tatoeering op het voorhoofd dragen. Het zijn gevaarlijke kerels, en de man die het draagt heeft het hoofd van zijn vijand doen rolden. Ze zien er nochtans zo vriendelijk en onschuldig uit dat men hen de communie zou geven zonder biecht. De jongere generatie is niet meer getatoeerd.

Boven het dorp hangt een grauwe wolk en er komt waarachtig rook uit de daken en uit de deuren van de kleine bamboehuisjes. Wees maar gerust, er is nergens brand uitgebroken: het zijn alleen de kachels die wat roken. De keukenfornuizen hebben geen buizen zoals de onze en de rook ontsnapt dus langs alle kanten.

In de dorpen van het schone eiland is het rustig en men voelt er de jacht van de moderne tijd niet. Voor hoe lang nog?

ALTIJD MAAR LACHEN...

Met zijn lachende bevolking, schilderachtige rivieren, uitgestrekte rijstvelden waarboven de stralende zon hangt, zijn blonde stranden en hoge bergen met een weelderige plantengroei, zijn schuimende watervallen en wild natuurschoon gelijkt Formosa op een aards paradijs. Het eiland van 6.000.000 inwoners heeft nochtans een woelige geschiedenis achter de rug. De Taiwans zijn afstammelingen van Chinese en Japanse emigranten, die zich in de loop der eeuwen op het eiland vestigden. Na al die jaren vormen ze een apart volk. Als hun nationale held vereren ze Tsjeng Tsjeng Kung die in 1662 de revolutie leidde en de Hollanders van het eiland verjoeg. De Taiwans hebben echter later nog andere overheersingen gekend. Van 1895 tot 1945 was het eiland ingelijfd bij Japan en thans hebben de Chinese nationalisten er hun laatste en zeer broze vesting van gemaakt. De toekomst van de Taiwans zelf is dus een groot vraagteken.

(1) 55.000 km². België heeft een oppervlakte van 30.443 km².

(2) De bodem van Formosa is rijk aan steenkolen, doch de ontginning is moeilijk.

Typen van Formosa.

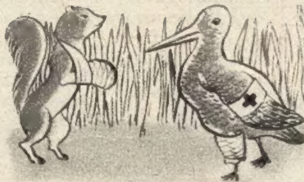
Uit de Vier Windstreken

SPRINGEN !

IN ijskoud water springen is niet zo onaangenaam als in de stratosfeer wippen. Indien de valscherm opent, hangt de ongelukkige daar in die verdunde lucht naar adem te snakken ! Opent zijn valscherm niet en valt hij als een steen door de stratosfeer, is dit het beste wat hem kan overkomen ! De Amerikaanse piloten en valschermspringers dragen thans een speciaal valscherm dat slechts opengaat wanneer ze in de veilige zone gekomen zijn, het is te zeggen lager dan de stratosfeer.

DE DIEREN SPELEN VOOR CHIRURG

JULLIE weten wel dat alle dieren hun wonden likken en dat het speeksel een merkwaardig geneesmiddel is. Wisten jullie ook dat de dieren soms hun eigen chirurg zijn ? Men heeft meermaals kunnen vaststellen dat de wolven, de muskusratten en de vossen, wanneer ze in een klem geraken, zelf het gewonde en geklemde lidmaat afzetten. Gewoonlijk genezen ze vlug en goed van zulke operatie.

Als een snip gewond is maakt ze uit leem en mos een plaaster en kleeft die op de wonde. Andere dieren trachten hun bloedvaten samen te drukken en de opening dicht te krijgen door ze tegen klei of leem aan te drukken.

CENTRALE VERWARMING OP DE WEGEN !

ALS de Winter nijpt, zouden verwarmde wegen natuurlijk welkom zijn, ook in onze streken. De verwarmde wegen waarover we het hier hebben, bestaan, jullie raden het, in Amerika ! We vernemen dat men thans een weg gaat verwarmen die tijdens de vorstperiode zeer gevaarlijk is, nl. die nabij de Klamath Falls. Om dit te verwezenlijken, maken de ingenieurs gebruik van een warme bron in de nabijheid. Zodra de thermometer nul aanwijst, schiet de hele installatie automatisch aan gang !

ZE VOLGEN DE BLIKSEM

DE woestijn van Kalahari, in Zuid-West Afrika, wordt voor het ogenblik geëxploreerd door twee geleerden, die zullen trachten de Bosjesmannen beter te leren kennen. Zij zijn immers de laatste afstammelingen van de oorspronkelijke inwoners van Afrika. De Bosjesman is van vier tot zes voet lang, heeft een geelbruine huid, platte neus en donkere, doordringende ogen. Ze werden door de sterkere stammen zodanig uitgeroeid en achtervolgd, dat ze hun toevlucht in deze woestijn tussen de heuvels moesten zoeken. Om in leven te blijven, zijn ze verplicht ook hagedissen, mollen, kikvorsen, muizen en slangen te eten. Ze hebben bijna heel het jaar door gebrek aan water. Wanneer er een onweer boven de streek losbreekt, staan alle mannen buiten om de loop van de bliksem te volgen, want het water trekt de bliksem aan... waar de bliksem valt, is water en waar water is, is er wild dat ze dan met hun giftige pijlen kunnen neervellen. Zij geloven dat de mensen, die hier op aarde ongeluk en armoede hebben, later gelukkig zijn op de maan!

ZEESTERREN HEBBEN GEEN GEMAKKELIJK LEVEN

GROTE krabben bijten de arm van een zeester af en knabbelen er dan aan gelijk jullie aan een banaan. Misschien lustten die krabben meer dan één arm van dezelfde ster en, daar deze zich niet kan weren, moet ze laten begaan. Maar, zeesterren die een arm verliezen treuren daarom niet, want die komt er wel terug aan. Zelfs als ze vier armen verliezen, leven ze nog en de armen groeien alle vier aan. Wanneer de zeester iets gegeten heeft dat haar niet bekomt, spuwt ze haar maag uit en krijgt er een nieuwe !

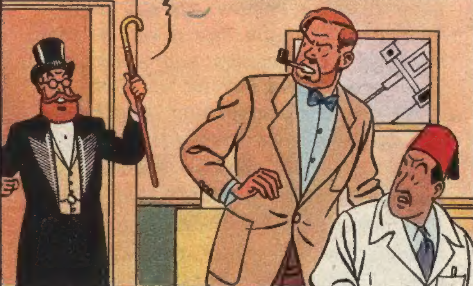
PAS OP VOOR DE KOEIEN !

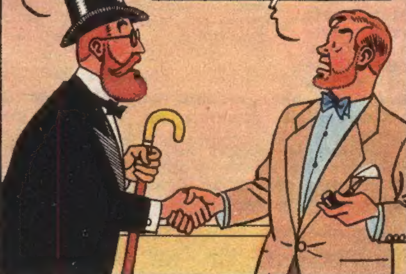
AUTOMOBILISTEN, wanneer jullie ooit een koe dwars over de steenweg zien staan, bewaar jullie kalmte en geduld en denk aan het lot van de chauffeur uit Santa Cruz ! Deze zag een koe op enkele meters voor zijn auto, hij claxoneerde en claxoneerde en maakte het dier zenuwachtig. De koe stormde vooruit, drukte haar horens eerst in de radiateur en daarna in de deur en wierp auto en chauffeur ten slotte in de gracht. De auto zit er nog in en de chauffeur kwam er met acht dagen verzorging in het hospitaal af.

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

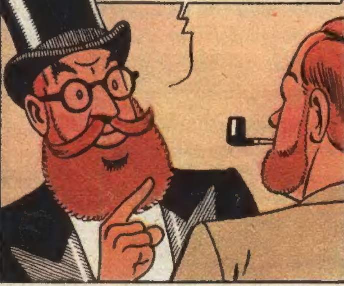
TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGARD-P. JACOBS

Olrik werd door Mortimer en Kamal in het Shephaerd's hotel ontdekt. Dank zij een handige list weet hij te ontsnappen. Mortimer verplicht de assistent Abdul, medeplichtige van Olrik, op te biechten, doch...

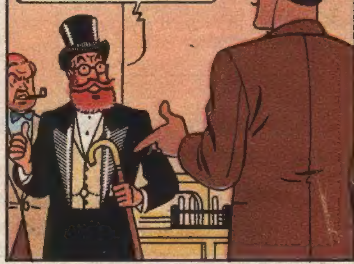

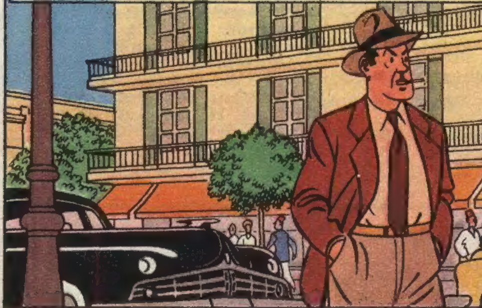

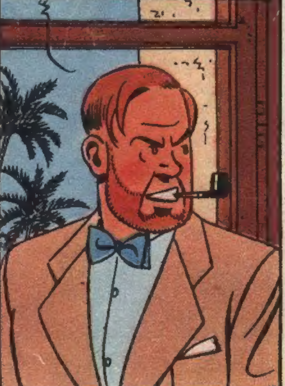

(Wordt voortgezet.)